

Tiendeydelsen skulde være en Grundbyrde eller Renten af en Prioritet. Er Gammelskatten slet og ret en Skat, som Lovgivningsmagten, uden at træde noget berettiget Princip for nær, kan ophæve eller ned sætte, er dermed ogsaa Tiendeyrden selvfølgelig fra alle Sider, selv om det endnu ikke er sagt udtrykkeligt, erkendt for kun at være en Skat og slet intet andet, altsaa noget, som Lovgivningsmagten uden at træde noget som helst Princip for nær, vil kunne behandle ganske som den tykkes. Ligeledes er der kun Grund til fra vor Side at glæde os over, at Landstinget nu endelig, i alt Fald i Teorien, er kommet til det samme, som fra Venstres Side har været krævet i saa lang Tid, at en retfærdig Beskatning ogsaa i Kommunerne kan og bør grundlægges paa Værdiansættelse af Formuerne, og af de forskellige Genstande, hvoraf Formuerne bestaa. Eksempelvis skal jeg nævne, at vi jo allesammen vide, hvorledes man fra hele Højres Side, særlig fra Højres Flertals Side, i sin Tid har hævdet, at man ikke kunde gaa til en saadan ligelig Skat efter Værdier. Man kunde ikke komme til at beskatte f. Eks. Skovene efter deres Værdi i Lighed med andre Ejendomme. Ogsaa dette Princip, denne Teori er nu af Landstingets Flertal erkendt for at være urigtig, og kan selvfølgelig ingen Sinde tages op paa ny. Men medens der altsaa fremdeles er god Grund for os her i Folketinget til at glæde os over de store Fremskridt, som Landstingets Flertal i Teorier og i Princippet har gjort, er det fra den anden Side jo desværre saa, at det maa erkendes, at Landstingets Flertals Forslag paa ingen Maade er noget Overbud ud over det, Skattekommissionens Forslag bød Befolkningen. Jeg behøver ikke — i alt Fald ikke foreløbig — at gaa ind paa en nærmere Udregning af dette; thi med smuk Beskedenhed har jo Landstingets Flertals Ordfører under Forhandlingerne i Landstinget selv udtrykkelig pointeret, at Landstingets Forslag ikke er noget Overbud ud over Skattekommissionens Forslag.

Naar vi nu skulde vælge, hvilken af disse to Rækker Forslag vi her ville foretrække, er der for mig ikke den fjerneste Tvivl om, at vi — og den allerstørste Del af Landets Befolkning med os baade fra Land og i By — ubetinget ville foretrække Skattekommissionens Forslag som de Forslag, der ad den simpleste og letteste Vej byde Befolkningen, og derigennem Skatteyderne, de største og retfærdigste Lettelser og Fordele. Det er blevet anført under

alle disse Forhandlinger her i Vinter, at Skattekommissionens Forslag led under den store Mangel, at det var fuldt af Omsvøb, medens det Forslag, som Landstinget nu har vedtaget, var — i alt Fald for saa vidt Reformen af Statsskatterne angik — saa simpelt og klart og lige at gaa til. Det er noget af det urigtigste, som nogen Sinde er blevet sagt i den danske Rigsdag. Forholdet er jo simpelthen det, at der i Skattekommissionens Forslag aldeles intet Omsvøb findes. Det er blevet sagt — det er ogsaa blevet hævdet fra den ærede Finansminister og fra anden Side — at det var jo dog et forskrækkeligt og underligt Omsvøb, at man lod de nuværende kongelige Skatter bestaa, at man lod Folk paa Amtstuerne betale det samme som nu og saa senere gennem en Omdeling ude i Kommunerne betalte dem en Del af de samme Penge tilbage. Men noget saadant skulde jo slet ikke foregaa efter Skattekommissionens Forslag. Efter Skattekommissionens Forslag og efter Landstingets Forslag, som nu ligger for os, skulde der for saa vidt foregaa ganske det samme. Efter Skattekommissionens Forslag skulde ingen Skatteyder paa Amtstuen betale Penge, som han senere ude i Kommunen skulde have udbetalt igen; paa ingen Maade. Naar man har paastaaet noget saadant, maa det være, fordi man af Uvillie mod Skattekommissionens Forslag ikke har villet gøre sig ret bekendt dermed eller maaske ikke har kunnet vinde den rette Forstaaelse af dem. Efter Skattekommissionens Forslag vil der jo for Besidderne af faste Ejendomme ogsaa fremtidig være at foretage Indbetalinger paa Amtstuen, men vel at mærke mindre Indbetalinger end nu, Indbetalinger, som nøjagtig ere formindskede med en saa stor Del af den Hartkornsskat, Amtskommunerne skulle have, som svarer til $\frac{1}{3}$ af Gammelskattens Beløb. Skatteyderne, som betale paa Amtstuen, lide ikke under noget som helst Omsvøb, hvad enten Amtsforvalteren i en Skattebog opfører de forskellige Betalinger som Betalinger til Statskassen af de gamle Skatter, og til Amtskommunen af et mindre Beløb end hidtil, eller om Amtsforvalteren opfører et mindre Beløb som Statsskatter og et større Beløb som Amtsskatter. For saa vidt Nedsættelserne i Amtsskatterne angaar, finder der overhovedet slet ikke nogen Tilbagebetaling Sted til Skatteyderne; der finder en Lettelse Sted, der finder en forskellig Postering i Skattebøgerne Sted, men noget som helst Omsvøb eller nogen som helst Ulejlighed for Skatteyderen er